

777.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 grudnia 1921 r.

w przedmiocie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie.

Na zasadzie art. 33 ust. 2 ustawy z 26 czerwca 1919 r. o moratorium w sprawie prawno-prywatnych pretensji pieniężnych w b. zaborze austriackim (Dz. P. P. P. № 51, poz. 332) i uwzględniając rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 98, poz. 521), z dnia 10 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 50, poz. 309), z dnia 27 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 613), z dnia 16 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 119, poz. 789) i z dnia 11 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 317)—zarządza się dla okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie co następuje:

§ 1. W miejsce art. 1 ustawy z 26 czerwca 1919 r. o moratorium w sprawie prywatno-prawnych pretensji pieniężnych w b. zaborze austriackim (Dz. P. P. P. № 51, poz. 332) wstępują postanowienia następujące:

- 1) Płatność prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych powstałych przed dniem 1 sierpnia 1914 r. tudzież wierzytelności z weksli i czeków wystawionych przed 1 października 1919 r., z wyjątkiem pretensji z rachunku bieżącego, kwitów kasowych i książeczek wkładkowych, odracza się według poniższych postanowień, jeżeli dłużnik, a co do przekazowych weksli i czeków, jeżeli przekazany i wreszcie co do weksli własnych, jeżeli wystawca miał w dniu 31 lipca 1914 r. miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałego przedsiębiorstwa w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego.
- 2) Jeżeli dłużnicy wymienieni w ustępie 1 przenieśli się po dniu 31 lipca 1914 r. poza okręg lwowskiego sądu apelacyjnego, stosują się do nich postanowienia niniejsze tylko o tyle, o ile chodzi o roszczenia, które zaistniały przed tem przeniesieniem.
- 3) W stosowaniu tych przepisów uważa się przy wekslach przekazowych i czekach miejsce podane przy nazwisku lub firmie przekazanego za miejsce zamieszkania przekazanego, przy wekslach własnych miejsce ich wystawienia za miejsce zamieszkania wystawcy.
- 4) O ile inaczej nie postanowiono w art. 2, 5, 7 a i 8 ustawy i o ile nie znajdzie zastosowania sędziowskie odroczenie zapłaty przewidziane w art. 15—19, wierzytelności powyższe mają być spłacone w dwóch równych ratach, płatnych w tych dniach miesiąca marca i czerwca 1922 r., które odpowiadają kalendarzowo pierwotnej dacie płatności, a w braku takiego dnia lub gdyby data płatności nie była oznaczona, w ostatnim dniu tych miesięcy, jeżeli nie są płatne później. Wraz z każdą ratą winien dłużnik uiścić należne od niej odsetki, a przy ostatniej racie także wszystkie inne należności uboczne. Pretensje nieprzekraczające w kapitale dłużnym 2000 marek polskich spłacone być mają wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi w całości w miesiącu marcu 1922 r. w dniu powyżej oznaczonym.
- 5) Jeżeli pierwsza rata wierzytelności niewekslowych nie zostanie w terminie zapłacona, staje się cała reszta wierzytelności, korzy-

stająca dotąd z ustawowego odroczenia wraz z należnościami ubocznymi natychmiast wymagającą.

- 6) Jeżeli natomiast nie uiszczono w terminie sumy wekslowej lub pierwszej jej raty, należy do dni trzydziestu po terminie chybnym przedstawić weksel do zapłaty i dokonać protestu na całą niespłaconą jeszcze sumę wekslową. Jeżeli ostatni z tych dni przypada na niedzielę lub święto, protest może być założony w najbliższym dniu powszednim. Wskutek tego protestu cała suma wekslowa staje się wymagalna wobec akceptanta i wystawcy weksla własnego niezwłocznie, wobec innych zaś dłużników wekslowych dopiero wtedy, gdy zostali zawiadomieni o proteście listem poleconym i do dni dziesięciu po tem zawiadomieniu raty zaległej nie zapłacili. Na wekslu należy zaznaczyć kto, kiedy i w jakiej kwocie ratę uiszczył; płatcomu zaś należy wydać pokwitowanie na odpisie weksla lub protestu. Trzechmiesięczny termin przedawnienia pretensji wekslowych (art. 78 ust. 1 i art. 79 ust. 1 ustawy wekslowej) przedłużony zostanie do sześciu miesięcy. Protest może być zastąpiony w sposób przewidziany w art. 26.
- 7) Przepisy ustępu powyższego mają odpowiednie zastosowanie do czeków.
- 8) Wierzytelności, o których mowa w ustępie 1, zapadające po terminach w ustępie 4 oznaczonych, podlegają tylko sędziowskiemu odroczeniu zapłaty.

§ 2. W miejsce art. 3 ustawy wstępują postanowienia następujące:

- „1) Z pod ustawowego odroczenia są dalej wyjęte roszczenia z umów ubezpieczeniowych. Jeżeli ubezpieczający należy do osób wymienionych w art. 7a, zakład ubezpieczeń obowiązany jest w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym wojskowy powrócił do stanu cywilnego, względnie od dnia, w którym ustał powód wspomniany w § 3 ust. 2 ces. rozp. z 29 lipca 1914 r. (austr. dz. ust. № 178) przywrócić na żądanie do ważności bez ponownego badania lekarskiego umowę o ubezpieczenie na życie, która wskutek niezapłacenia premji we właściwym czasie zgąsta bez wykupna lub zamieniła się w umowę ubezpieczenia wojną od płacenia premji ze zmniejszoną sumą ubezpieczenia, o ile równocześnie uiszczono zostaną zaległe premje wraz z odsetkami zwłoki.
- 2) Sędziowskiego moratorium (art. 15) żądać można przeciw zakładom ubezpieczeń przed lub po zajściu wypadku przewidzianego umową ubezpieczenia, a to nawet, gdyby nie zachodziły warunki wymienione w art. 16 ust. 1, jeżeli ubezpieczający nie mógł uiszczyć premji we właściwym czasie wskutek utrudnień ruchu, wywołanych przez wydarzenia wojenne. Gdyby jednak wypadek przewidziany w umowie ubezpieczeniowej już zaszedł, a opóźnienie wniosku o udzielenie moratorium nastąpiło z winy ubezpieczającego, sędziowskie moratorium nie jest dopuszczalne”.

§ 3. Art. 4, 5 i 6 ustawy tracą moc obowiązującą.

§ 4. Zamiast art. 13 ustawy obowiązują postanowienia następujące:

- „1) Skargi o uiszczenie wierzytelności, które — myśl ust. 4 art. 1 — częściowo wyłączone są od ustawowego odroczenia zapłaty, są dopuszczalne, choćby żądano w nich uiszczenia całej kwoty wie-

rzytelności; natomiast sąd odrzuci nowe skargi, żądające tylko uiszczenia kwot, których zapłata jest odroczone.

- 2) Wolno zasądzić na wykonanie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakowoż termin wykonania świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych sąd oznaczy w ten sposób, aby rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Sąd oznaczy dzień ten kalendarzowo, podając termin zapadłości wierzytelności. Jeżeli wyrok wydany przed 1 sierpnia 1914 r. dotyczy wierzytelności, co do której ustawowe odroczenie zapłaty zostało przedłużone, odracza się termin płatności ustanowiony w wyroku do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według niniejszych przepisów. Aż do upływu terminu moratoryjnego sąd nie będzie dalej prowadził postępowania sądowego na skutek skarg skierowanych przeciw osobom w art. 7a wymienionym, chyba że pozwany postawi wniosek o podjęcie przerwane go postępowania. Nowe skargi o zapłatę pretensji moratoryjnych przeciw osobom w art. 7a wymienionym będą odrzucane, chyba że wierzyciel przedstawi pisemne oświadczenie dłużnika, w którym tenże zrzeka się w całości lub części ustawowego moratorium. Jeżeli zrzekł się ustawowego moratorium tylko częściowo, można żądać w skardze zapłaty także dalszej części pretensji. Sąd oznaczy termin do uiszczenia tej dalszej części pretensji w ten sposób, by rozpoczynał się od ostatniego dnia moratorium”.

§ 5. Zamiast ustępu 3 art. 14 ustawy obowiązuje następujące postanowienie:

„Egzekucja przez wpis przymusowego prawa zastawu na nieruchomości oraz egzekucja na zabezpieczenie tudzież zarządzenie tymczasowe na rzecz pretensji moratoryjnych mogą być dozwolane i wykonywane”.

§ 6. Zamiast ustępu 2 art. 16 ustawy obowiązuje następujące postanowienie:

„Taki termin zapłaty może być udzielony dla całego świadczenia lub części, jednakowoż nie poza dzień 31 grudnia 1922 r. Sędziowskie moratorium, które udzielone zostało do dnia 31 grudnia 1921 r. włącznie, uważa się za przedłużone do dnia 30 czerwca 1922 r. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu strony przeciwnej (§ 56 ord. egz.) zezwolić na dalsze przedłużenie najdalej do 31 grudnia 1922 r. włącznie lub też ustawowe przedłużenie skrócić”.

§ 7. W art. 10, 11, 19 i 26 ustanawia się zamiast 31 grudnia 1921 r. termin 30 czerwca 1922 r., w art. 11 ust. 3 zamiast 1 stycznia 1922 r. termin 1 lipca 1922 r., w art. 19 zamiast 1 maja 1921 r. termin 1 października 1921 r.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski